

Fecir Adamları

Nureddin Yıldız'ın 12.01.2020 tarihli (379.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. صَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz mümin kardeşlerim,

Bir genç aynanın karşısına geçerek saçına, gömleğine, sürdüğü kreme; kendine puan verirken, bir çap olarak kendine mahsus bir şey belirler. Herhâlde dünyada bir de Yusuf aleyhisselamın ancak bu kadar güzel olabileceğini düşünür mesela. Kompleksli ve problemlili bir zihin sahibiyse de çok güzel olsa bile kendini kusurlu bulur, kınar.

Bir anne-baba evladına, eş de hanımına/kocasına bakarken belli bir puan verir. Derler ki ana kirpi doğurur ama onu en güzelinden bir ceylan sayarmış. Bir annenin çocuğunu severken içinden geçen hissiyat, kalbinden volkan gibi fışkırmakta olan muhabbet ona bakışındaki güzel görme üzerine kuruludur. Eşler, araları iyiye birbiri böyle görür, araları iyi değilse dünyanın en çirkin, tipsiz ve huysuzu oluverirler.

Bizim kendi kendimize baktığımız bir aynamız var. Anne-babalarımızın bize baktığı bir ayna var. Eğri büğrü de olsalar, anaların çocuklarına bir başka baktıkları malumdur. İnsan da kendine bir başka türlü bakar.

Fakat hiçbirimiz mezara konduktan üç gün sonraki hâlimizi görmek istemeyiz. Hâlbuki o da biz değil miyiz? Mahşer yerinde dirilecek olan manzara da bizimdir. Cennet veya cehennem endişesiyle sıratın önünde beklerken titreyen de biziz.

Bunu düşünemiyoruz.

Dünya hayatı, böyle kısır bir düşünmenin zihnimizi istila ettiği yörüngede duruyor. Ancak bugün, hayatlarımızda bunca Allah, peygamber, cennet, cehennem kelimeleri etrafında sözler duyduktan sonra şunu merak etme zamanımız gelmiş olmalıdır: Acaba Allah bizi nasıl görüyor?

Rabbimiz Kur'an'ında, "Şimdi müminlerin artık Allah bizim hakkımızda ne düşünüyor diye merak etme zamanı gelmedi mi?" (Hadid suresi, 16. ayet) buyurmaktadır. Çocuklarımızı hep diploma, akademik puanlar, kıyafet, yeni kıyafet üzerinden düşünüyoruz; bir de meleklerin baktığı gibi bakmaya çalışsak olmaz mı? Kendimiz dindarlık puanlaması yapıyoruz ve neredeyse dinin de neye dindar diyeceğini belirlemeye çalışmak aşırılığın tutulmak üzereyiz. Bunun yerine Medine'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem öğrettiği Müslümanlığa göre kaç puanlık göründüğümüzü, etrafımızdaki aile efradımızın da ne durumda olduğunu merak etmeli değil miyiz? Çocuğumuzun geleceği evlilik, iş, emeklilik de mezar yok mu bu çocuğun gelecek hesapları arasında? Hep başkalarının çocukları mı ölecek?

Daire sahibi olmak veya işe kavuşmak, mesela devlette iyi bir memurluk kapmak 'gelecek' oluyor da henüz elli yaşını bulmadan bir trafik kazasından mezara girmek kimsenin gelecek ihtimalleri arasında görünmüyor. Mahşer, cennet, cehennem, sırat gelmeyecek mi sanıyoruz? Çocuklarımızı bir de gelecekleri ve ileride nereye hazırlanmakta oldukları açısından görüyor muyuz? Okul ve iş ne dereceye kadar gerekli, emeklilik ne kadar kurtarıcı diye düşünmek gerekmiyor mu? Hep mi pudra sürerek vaziyeti idare edeceğiz; bir de gerçek derimizi görmemiz iyi olmaz mı?

Hep komşular mobilyamızı nereden, kaç taksitle aldığımızı sorunca mı mutlu olacağız? Bir de meleklerin sırtımızı sıvazladıklarını hissedecek tatmini duysak fena mı olur?

Kardeşlerim, dünya bizi çok feci alıp götürmüş durumdadır. Bizden önceki kuşaklar yiyecek ekme bulamadıkları için veremden ölüp gittiler, bizse fazla yemekten patlıyoruz; ama hâlâ bunca nimetine ve ihsanına rağmen Allah'ımızın bizi nasıl gördüğünü merak etmezsek yazık değil mi bize, çocuklarımıza ve sorumluluğunu taşıdıklarımıza...

Koca koca camiler, dört kişilik cemaat için bile mikrofon açılan imkânlar, her yerden ezan sesi yükseliyor. Camiler on okul, yüz ev yapılabilecek kadar büyük beton yığınları ama acaba huşu ne durumda? Kaç kere gözyaşlarıyla Kur'an okunmuştur içinde? Füzeyi yapamıyoruz da yerine minare mi yapıyoruz? Bunları biz sormazsak günü -yakında- geldiği zaman Azrail soracaktır, hem de çok sert soracaktır.

Birbirimizle dünya yarışı yapmaya bir günlüğüne de olsa ara versek diyorum kardeşlerim... Dünyalık üzerinden değil de Rabbimizin rızasını kazanma mücadelesi üzerinden birbirimizi görssek... Birinin aldığı evin taksitleri yerine ashab-ı kiramın cenneti nefes nefes nasıl satın aldıklarını hatırlasak, bir kere olsun buna baksak... Kendimizi ayna önünde durduğumuz gibi, Allah'ın huzurunda nasıl duruyor olduğumuzun hesabıyla bari ayda bir kere olsun izlese, gidişatımıza karar versek... Çocuklarımıza baksak, onlara hangi geleceği hazırlamaktayız; bile bile cehenneme mi sürüklüyoruz onları...

Bu muhasebeler için geç kalmış değil miyiz? Bugün telafisine başlasak bile geçmiş yılların açığını kapatmak için mesafe fazla büyük değil mi?

*

Hocalar, insanlara Allah'ı anlatmakla görevlidirler. Hikâyeler anlatıp onları mutlu ederek hediyeler edinmek işleri değildir. Hocalık Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in vekâlet makamıdır ve o da insanları ikaz etmek için gelmiştir. Hoca cenneti ve cehennemi hatırlatır. Müslümanlar'ı birbirine kırdırmak için onun-bunun kötülükleri diye kişilerin ayrılıklarını büyütme hedefi hocalık değildir. Hoca ümmet-i Muhammed'in içindeki dertleri azaltmak için vardır. Bugün ve yarın hocalar böyle görev almakla sorumludurlar ve Allah'ın izniyle de mahşer yerinde bunun şerefiyle duracaklardır.

Ben de bir hoca olarak, siz müminlere bu hakikatleri hatırlatmazsam kıyamet gününde ne yaparım? Bugün başım ağrıyor, tansiyonum yükseldi vs. diyerek konuşacaklarımı erteleysem Rabbimin huzuruna nasıl çıkar, ne yapıp da hesap verebilirim? Bir Müslüman çıkıp hocanın biri hakkında, "Çocuklarınızın geleceğini düşünmek en büyük gelecek olan mezarı, ondan sonraki mahşeri, sonraki sıratı, sonraki cennet veya cehennemi düşündürmektir; çocuklarınızın geleceğini düşünün" diye onu ikaz etmediğini söylerse o hoca ne yapar kıyamet günü? Yalnızca -zaten kendi kendilerine de kılacakları- namazı kıldırıp insanların yanlarından ayrılmak kurtuluş için yeterli mi?

Hocamız, hacımız, kadınıımız, erkeğimiz, gencimiz; hepimiz bir muhasebe etmek zorundayız. Ne oluyor ve nereye gidiyoruz: Allah'ın elimizdeki bunca nimetini böyle çarçur mu etmeliydik diye düşünmeliyiz.

Mümin kardeşlerim, özellikle genç delikanlılar ve hanımlar, feryadımı duyun:

Nefesim kesilmeden önce, son anıma kadar size bunu söylemek istiyorum: Allah sizi nasıl görüyor, bir de buna bakın lütfen. Görücüye gelenlerinin gördüğünden çok daha fazla kere her gün melekler geliyor ve seni görüyorlar hanım kızım. Durumunu beğenip beğenmediklerine göre de puan tutup ayrılıyorlar. Her gün sabah namazı ve ikindi namazı vaktinde, seni nasıl bulup gördükleri hakkında Allah'a rapor veriyorlar.

Senin için görevlendirilmiş yetmiş melek her gün seni izliyor, geleceğinde ne hâllerde olacağını gösteren raporları tutuyor. Yılda kaç kere sabah namazına kalktın, yatsı namazını ne sıklıkta kıydın, ramazanda ne yaptın, anne-babanın önündeki durumun ne, ağzından yalan söz çıkıyor mu... Kendini 'henüz çocuk' görmeyesin sakın. On sekiz yaşından gün aldığı anda memurluk için müracaat edebiliyorsun, çocuk değilsin o zaman. Yalan konuşma, gıybetten uzak dur, müstehcenlikten uzak dur dendiğinde mi 'henüz çocuk' oluveriyorsun? Kimi kandırıyorsun? Allah ve melekleri kanar mı bu söze?

Anneler ve babalar,

Dirileceğimize iman ediyoruz, elimizdeki her nimetin de Allah tarafından hesabının sorulacağını biliyoruz. Ve elimizde evlatlarımız kadar büyük bir nimet daha yoktur. Rabbimiz, çocuklarımızın geleceğini nasıl berbat ettiğimizi sorarsa kıyamet günü vay hâlimize! Kıyamete kalmadan, dünyada da vay hâlimize! Onlara bir de ahiret geleceklerini nasıl hazırladığımız üzerinden, bu maksatla bakmaya mecburuz -her şey için geç olmadan.

Çocuklarımızın sabah namazıyla bağlantısından bütün geleceklerini ölçmek mümkündür. Bir baba, çocuğunun sağlık sigortasını veya iş akdini ayarlayabildiği için mutlu olmalıdır elbette; fakat dinin, ahiretin, sabah namazının hayatımızda hiç mi ağırlığı olmayacak diye de sormak ve endişelenmek zorundayız.

Dinin en önemli vazifesi olan namaz üzerinden, namazların da en büyüğü olan sabah namazını merkeze alarak doğru sonuçlara ulaşan bir değerlendirme mümkündür. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, “*münafıkları* (cehennem en altında kaynayacakları ayetle haber verilen ikiyüzlü kesim) *sabah namazında arayın*” buyurmaktadır, çünkü münafıklar sabah ve yatsı namazlarına gelmezler. İçimizde tansiyonumuzu yükseltecek bir ağırlık ve sıkıntı da oluştursa kendimiz ve ailemizde sabah namazı testi uygulamalı, durumumuzu görmeliyiz.

Medine-i Münevvere’de münafıkların başı konumundaki Abdullah ibni Übey ibni Selül, öleceği zaman Efendimiz aleyhisselama ricacı göndermiş ve vaziyetinin iyi olmadığını, cübbesini ona vermesini rica etmişti. Efendimiz de istenen bir şeye ‘hayır’ diyebilen bir tabiatla olmadığından, cübbesini çıkarıp gönderdi. O baş münafık ölürken çocuklarına, “Muhammed’in cübbesini bana kefen yapın” diye vasiyet etmiş ve bunun kendisi için bir rahmet vesilesi olacağını umutla beklemişti. Öldüğünde bir vasiyeti daha söz konusu oldu ki cenazesini Peygamber aleyhisselamın kıldırmasını istemiş. Hâlbuki sabah namazı kılmış biri değildi. Mescidin önünden geçtiği esnada ezan okunuyorsa mescide girip abdestli veya abdestsiz namazı kılıveriyor ve Müslümanlar’dan yana görünüyor, Müslümanlar’ın devleti yükseliyor çünkü.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem önüne, onun cübbesiyle kefenlenen cenazesini getirildiği zaman Ömer radyallahu anh, “Ne yapıyorsun ya Resûlallah, İslam’ın kökünü kurutmak için uğraşmış bir hain bu!” diyerek itiraz etmiş. Efendimiz aleyhisselam ona, “*Benim namazımın ona faydası olmaz ama çoluk çocuğunu kazanırız*” buyurmuş. Nitekim daha sonra Allah Teâlâ indirdiği ayetinde “yetmiş kere bile namaz kılsan Allah onu affetmeyecek” buyurmuştur.

Efendimiz aleyhisselam, o kişiyi sabah namazından dolayı böyle damgalamıştı. Böyle biri hakkında Resûlullah Efendimiz dahi yetmiş kere af dilese Allah kabul etmiyor. Hainliğin bu derecesine sabah namazını kılmayarak ulaşıyor.

*

Hadis-i şerif, “*Sabah namazını kılan, Allah’ın garantisindedir*” buyurmaktadır. Çocuklarımızı melekler sabahın adamları, fecir Müslümanları olarak görüyorlarsa o zaman ümmetimizin geleceği hakkında güneşli yarınlar ümit edebiliriz. Yüzü nurlu, hayatı bereketli, meleklerin şahitliğini kazanmış, ‘Allahuekber’ sesini duyduğunda adeta kendisiyle birlikte yatağı da kaldıracak azimde delikanlı ve hanım kız, ümmetimizin geleceğinin parlaklık garantisidir. Allah bizi böyle görmeyi istemektedir.

Önce kendimize, ardından özellikle genç kardeşlerime bir hadis-i şerifi hatırlatmak isterim: “*Allah’ı, bir gece gökyüzüne bakıp ayı gördüğünüz gibi, gözlerinizle göreceksiniz cennette. Ama gayret edin, sabah namazını kaçırmayın. Sabah namazını kaçırmayanların bulacağı bir nimettir bu.*”

Bu hadisi duymuş bir Müslüman anne, çocuğunun başına geçerek “yavrum, kalk yataktan ve yarın Allah’ı gören gözlerin sahibi ol ki ben de öyle bir evladın annesi olayım” demez mi? ‘Gelecek’ bu değil mi, bundan büyük gelecek var mı? Evdeki yatma planını dizi-filme,

maça-oyuna, misafire göre değil de sabah namazına göre ayarlayan ve güneş endekli Müslüman aile böyle olur. Bir anne ve baba, çocuğu o gün sabah namazına hangisinin kaldıracığıyla ilgili yarışmalıdır. Çünkü hep anne kaldırırsa kıyamet gününde çocuk, Allah'ı gören gözlerin sahibi olduğunda, onun annesi öne geçecek demektir; biraz da baba nasiplenme peşinde olmalıdır. Evde böyle sevimli yarışlar içinde olmak gerekir.

Öldüğünde biri için “merhum” demekle işler yoluna girmez. Kıyamet pek karanlık ve çetin bir yerdir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, o karanlık diyarda nuru tam olacak kimselerin sabah namazı kaçırmayanlar olduğunu haber vermektedir. Yatsı namazı kaçırmayan, gecenin karanlığında seccadenin yönünü bilenler kabirlerinde de cennete gidinceye kadar da karanlık görmeyecekler ve Allah'ın nuru ile aydınlanacaklardır.

Rabbimizden çoluk çocuğumuz için sıhhat, helal rızık ve para, eşyle iyi geçim ve mutlu yuva dilemeliyiz elbette ve bunlardan birine kavuştuğumuzda da şükür secdesine kapanmalıyız, nankör olmamak için. Fakat oğlun yirmi üç yaşında ve buluş çağına erdiği günden beri sabah namazı kaçırmamışsa bunun için de şükret, nimeti verene minnetinden ağla. Kendini adeta hacca gidip gelmiş gibi kabul et. Bunu hissettiğinde mahallendeki bütün fakirleri Allah rızası için doyur. Bir de Allah'tan, sabah namazı kaçırmayan ve nur yüzlü evladın anne-babası olmayı iste.

Ashab-ı kiramın gençlerinden Hâris ibni Hassan radiyallahu anh, gerdeğe girdiği gecenin sabah namazında mescitte görülmüş. Arkadaşları ona akşam gerdeğe girdiğini, sabah burada ne işinin olduğunu sorduklarında, “Beni sabah namazında camiye gitmekten engelleyecek kadın, benim karım değildir” diye cevap vermiş. Düşününüz ki balayında sabah namazına gidiyor.

Bu insanlar da bizimkiyle aynı dünyada yaşıyorlar. Yediler, içtiler, ayrıldılar. Şimdiyse cennetlerde keyif sürüyorlar.

Hâris ibni Hassan öldüğünde kimsenin onun ruhuna hatim indirmediğinden emin olabilirsiniz. Tabutunun üzerinde ‘merhum’ yazmadığına da yemin edebilirim. Ama bunlara muhtaç olmadan Rabbine merhum olarak gitti. Boş işler ve lafazanlık onun kültüründe yoktu.

Baliğ olmuş yani kadın ve erkek hakkında bilgileri anlamaya başlamış çocuğun sabah namazına kalkmadığı bir evde maaş yettirilemez. O eve para dayanmaz, bereket olmaz. Her katı sekiz yüz metrekare de olsa orada herkes daralır. Çünkü o evde Allah'ın lütfettiği huzur yoktur, hayat herkesin birbiriyle boğuştuğu maceranın adı olmuştur. Sabah namazı evlerimizin huzur sigortasıdır, maaşlarımızın bereketidir. Sabah namazı kılınan bir evde, Allah'ın izniyle, kanser hastası bile bulursa huzur ve mutluluğa rastlanır.

Neyi kaybettiğimizi, gelecek kuşaklara nasıl bir huzurdan mahrum hayat bıraktığımızı tekrar düşünelim. Camilerde namaz kampanyası yürüterek bir şey olmadığını hepimiz görüyoruz; o kampanyayı anneler yapabilir sadece. İmamların yapacağı namazı kıldırmaktır. Camide gençleri namaza alıştıırma kampanyası var, dinleyen cemaatin hepsi ihtiyar. Gençlere Hâris radiyallahu anhı tanıtamayıp sabah namazı kılmayan futbolcuları tanıttığımız için gençler de sabah namazı kılmıyor.

Çocuğunun sabah namazı kılmasını ciddiyetle isteyen bir annenin samimiyeti, evde uyku düzenini ve akşam yeme-içmeyi düzenlemesinden bellidir. Günlük akşam yemeğinde karbonhidratlar bulunması sabah namazına kalkılabilmesinin önünde engeldir. Ciddiyetimiz akşam sofrasından anlaşılacaktır. Akşam misafir gelecekse özellikle yaz günleri namaz geç vakitlerde olduğundan, yatış saatinin sabit olduğunu ve ona göre gelmeleri gerektiğini söylemesinden bellidir annenin ciddiyeti. Bunu söylememizden üzülmülse de hiç kimsenin üzüntüsü ahiretimizden kıymetli değildir.

Sabah namazının akşamdan hazırlanan ortamı, namazın kolay kılınmasını sağlayacaktır. Kalkılmaz, kılınmaz bir namaz olsaydı Allah bunu kullarına emretmezdi, o kullarına azap etmeyi istemez.

Bir annenin, çocuklarının ahiret geleceğiyle alakalı endişelerindeki ciddiyeti tartabiliriz: Son yüz duanı özetle bakalım. Yürekten gelen haykırışlarında ne diliyor, temenni ediyorsun. Dualarında kendi cennetin için, ümmetin için, anne-baban için rahmet niyazları ve sonra da çocuğunun ahireti için dilekler yoksa senin çocuğun hakkındaki merakın o kadar da ciddi bir şey değildir.

Çocuklarımızın geleceği, Allah'ın bize emanetidir. Bu 'gelecek' elbette on sene sonraki iş seçimidir. Ama nihayetinde yirmi beş-otuz sene çalışacak bu evladın. Evlilik de bir gelecektir şüphesiz; ama bilemediniz, yüz sene devam edebilir. Ahiret geleceği ise yüz milyon sene bile değil, sınırsızdır. Al sana gelecek işte.

Kıyamet gününde, mahşer yerinde beklerken "ey beni namazdan soğuk büyüten ana!" diye bir ses duyduğun zaman anlayacaksın gelecek ve gidecek neymiş...

*

Ümmetimizin yarını olan gençler, biz toprağa girdiğimiz zamanlarda mescitleri dolduracak ve sabah namazı müdavimleri olarak karanlıkları aydınlatacaklardır, Rabbimizin izniyle. Daralan, bunalan ve çatlayacak gibi olmuş genç kardeşlerime sesleniyorum. Sesime bir nebze kulak verin:

Üniversite imtihanı, iş bulamama, evlilik, anne-babanın anlamaması, hastalığından dolayı kıvranış, bir arızadan ötürü çirkin olduğunu düşünüp arkadaşları tarafından itildiği için kimseyle görüşmek istemeyen, herhangi bir sebeple yüreği bunalan gençler... Resûlullah aleyhisselam da aynı böyle daralmış, bunalmıştı.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi müşriklerin ne kadar bunalttıklarını biliyorsunuz. Aç, kıyafetsiz, işkence ederek onu muhasara altına almışlardı. Efendimiz aleyhisselam çok darlanmıştı. Onu gönderen Allah, kalbinin sıkıştığını ve patlayacak gibi olduğunu da görüyordu elbette. Hicr suresinin 97-98. ayetlerinde ona ne yapması gerektiğini anlattı:

وَلَقَدْ نَعَلْنَاكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ

"Ey peygamber, o duyduğun sözlerden yüreğinin sıkıştığını görüyoruz. Madem öyle, sen Rabbini hatırla ve secdeye kapan."

Genç kardeşim,

Bu dünya rahatlık yeri değildir. Ancak uyuşturucu kullanır, delirirsen rahatlarsın. Bu da sağlığını ve hayatını bitirmektir. O zaman her gün bayram olur. Peygamber aleyhisselam bile secdeye kapanıp rahatlaması için talimat almıştır. Bunaldığın, imtihanın ağırlığı seni kuşattığı, teyzelerinin iftirasıyla çatlayacak gibi hissettiğin, arkadaşlarının seninle eğlendiği, evde kalmakla annen bile seni itham ettiği zaman secdeye kapan. "Ey Rabbim" de, "secdeye kapandım ve sana en yakın olan yerdeyim." Çünkü o, secde ederek ona yaklaşmamızı buyurmuştur. Secde et ve yaklaş. Her secdeyle Allah'a biraz daha yaklaşacaksın ve her bunaldığında secdeye yine gideceksin. Peygamberine gösterilen hedef budur.

Bu varken rahatlamak için sigara paketine sarılmak... evet, bile bile kendini mahvetmek de budur.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

*Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine,
ashabına salat ve selam olsun.*